

Українські Вісті

Середа, 30 липня 1947 р.

UKRAINIAN NEWS

Число 46 (104) Рік III

Ціна 00 гр.

Читайте сьогодні:

Міжнародна інформація (стор. 1).
Клявдій Білинський. Переломова подія (стор. 2).
Закордонна політика СРСР (стор. 2).
В. Василенко. Політично-господарські мотиви розподілу світу (стор. 2).
Б. Крупицький. Пам'яті Богдана Хмельницького (стор. 3).
Степан Підкова. Шлюбний аларм (стор. 3).
Николай Угарті. Істина, що потребує... доведення (стор. 4).

Часопис виходить тричі на тиждень: у середу, п'ятницю і неділю

Адреса редакції й адміністрації: Neu Ulm, Ludwigstrasse 10.

Зустріч північно-африканських націоналістів

КАІР. (РШТ). 27 липня. Згідно з повідомленням пресової агенції АП, сьогодні в Каїрі відбулася перша конференція північно-африканських націоналістів під головуванням колишнього провідника марокканських рифа-биль Абд ель Кріма. На конференції були представники Алжiru, Тунісу й Марокка. Вони вимагали цілковитої незалежності для своїх країн.

Облишені самі на себе

НАНКІН. (РШТ). 27 липня. В боротьбі з комунізмом Китай не може розраховувати на допомогу з-за кордону. Але ми й самі можемо справитися з цим завданням. Адже, ми самі могли роками протистояти Японії. Так сказав генералісімус Чан-Кайшек.

Дімітров — гість Тіто

БЕОГРАД. (ББС). 27 липня. Болгарський міністер-президент Г. Дімітров прибув сьогодні до Београду з першою офіційною візитом. Його вітав сам Тіто, представники англійської і американської амбасад в Югославії, члени дипломатичного корпусу й інші. Мета візиту — переговори про налагодження тісних економічних, культурних і політичних зв'язків. У своїй промові, виголошеній перед тим в прикордонному місті Царевграді, Дімітров сказав, що населення прикордонного міста — живий зв'язок між Югославією і Болгарією. Дімітрово супроводжує заступник прем'єр-міністра і міністер закордонних справ.

Передвиборча кампанія в Угорщині

БУДАПЕШТ. (РШТ). 28 липня. Комуністична і соціал-демократична партії Угорщини розпочали вчора передвиборчу кампанію. Вони провели понад 200 мітингів у багатьох містах країни. Вибори відбулися, як відомо, 31-го серпня. Президент Гільти заснував угорську партію незалежності.

Запитний листок для Німеччини

ЛОНДОН. (ББС). 27 липня. Завтра в Парижі комісія співпраці паризької економічної конференції починає обговорювати питання: місце Німеччини в економічній відбудові Європи. Заплановано виготовити запитний листок для 4-х окупаційних зон Німеччини.

Свято советської морської флотії

МОСКВА. (ББС). 27 липня. Советський Союз святкує сьогодні свято морської флотії. Головнокомандувач збройних сил СРСР Булганін наказав дати 20 гарматних пострілів на всіх військових кораблях у советських портах.

Де Голь нападає на комуністів

ПАРИЖ. (ББС). 27 липня. Генерал де Голь промовляв сьогодні на багатолюдних зборах у Ренні (Бретань). Його промова була скерована головно проти лідерів французької комуністичної партії. Закликаючи до справедливості, вони, за словами де Голя, мають на думці лише одну мету: примусити Францію стати сателітом могутнього гегемона — СРСР.

Маршал одержує мирну премію

НЬЮ-ЙОРК. (РШТ). 28 липня. Державному секретареві США Маршалові призначено так звану премію на 1947 рік за заслуги його плану відбудови ЄВРОПИ.

Вугілля — основа відбудови Європи

Франція за об'єднання трьох зон. — Конференція в справі Рурщини

БЕРЛІН. (Дена-ІНС). 25 липня. Як подають з напівофіційних джерел французької військової влади в Німеччині, відтепер Франція ладна і свою зону приєднати до об'єднаної англо-американської зони, якщо Маршал і Бевін акцептуватимуть умови „плян Бідо“; цей плян запропонують їм незабаром. Франція погоджується на об'єднання зон, якби СРСР навіть не приставав на таку пропозицію. Злиття трьох західних зон може стати фактом, може, ще перед кінцем цього року.

Передумовою приєднання французької зони до англо-американської зони Бідо ставить обмеження німецького виробництва сталі і радить натомість надавати кошти, призначені для цієї мети, ліпше Франції і „Бенелюксу“ (скорочена назва економічного союзу Бельгії, Нідерландів і Люксембургу), щоб вони могли модернізувати свою про-

мисловість і виробництво сталі, для відбудови яких потрібно лише 2 роки, тоді як для відбудови Німеччини потрібно щонайменше сім років.

Як повідомляє агенція ЮП, представник французького міністерства заявив, що найближчим часом відбудеться конференція трьох великих держав, США, Англії і Франції з приводу майбутнього рівня промисловості західних зон Німеччини.

ЛОНДОН. (ББС). 26 липня. Промовляючи на півночі Англії до шахтарів, Бевін заклав підвиги видобутку вугілля до рівня 1938 року. Адже, вугілля — це основа всякої економічної відбудови.

Тим часом англо-американці вирішили жити в Німеччині заходів, що стимулювали б підвищення видобутку вугілля в Рурській області. Згідно з цим, починаючи з 28 липня, кожен шахтар одержу-

ватиме додатково десятиденний харчовий приділ, якщо його шахта протягом 16 тижнів виконуватиме, а то й перевиконуватиме норму. Якщо ж вона працюватиме так і надалі, то кожний шахтар одержуватиме повний американський приділ.

ЛОНДОН. (ББС). 27 липня. Цього тижня представники США й Англії почнуть детально обговорювати у Вашингтоні технічні питання, як підвищити видобуток вугілля в Рурській області. Французький уряд одержуватиме інформації про перебіг нарад. Учора на Національних Зборах Бідо підтвердив знову вимогу Франції передати вугільну промисловість Рурської області під міжнародний контроль. Проте Франція не відмовляється від німецьких репарацій. Національні Збори схвалили політику Бідо.

* ВАШІНГТОН. (РШТ). 27 липня. Як уже повідомлялось, учора помер на 94-му році життя Марта Трумен мати теперішнього президента США Г. Трумена.

* ТІРАНА. (Радіо-Беромюнстер). 27 липня. Відбувши наради з Сталіном і Молотовим, албанський міністер-президент Е. Годжа повернувся до Тірани. Советський Союз пообіцяв Албанії економічну й культурну допомогу, сказав він.

* ОСЛЮ. (ББС). Відомий норвезький письменник Кнут Гамсун висловив свій щирий жаль з приводу своїх симпатій до нацистів під час окупації Норвегії, додавши, що тепер він збагнув свої політичні помилки.

* СОФІЯ. (Радіо-Мюнхен). 26 липня. В листі до генерального секретаря ООН Трігне Лі комуністичний міністер-президент Болгарії Г. Дімітров прохає прийняти Болгарію до Об'єднаних Націй.

* ЛОНДОН. (ББС). 26 липня. Велікому англійському письменникові Бервардові Шов минає сьогодні 91-ий рік.

* РИМ. (Дена). Советський Союз телеграфом повідомив італійський уряд про свою згоду ратифікувати італійський мирний договір.

* НЬЮ-ЙОРК. (Радіо-Беромюнстер). Згідно із звітом комісії в справі атомової енергії при американському Конгресі, США й надалі вироблятимуть нові удосконалені атомові бомби. Палата Депутатів визначила бюджет комісії на суму 175 млн. доларів.

* БУКАРЕШТ. (Радіо-Мюнхен). 27 липня. Партія урядового блоку схвалили вчора пропозицію розпустити національну селянську партію д-ра Ю. Маніу. Спеціальна комісія, на чолі з представником комуністичної партії, обговорює закон, як реалізувати пропозицію.

* ВАШІНГТОН. (ЮП). Як показало опитування в країнах Латинської Америки, більшість із цих країн бажає запровадити однаковий виписки і однакове озброєння всіх армій Америки відповідно до пропозицій Трумена.

* НАНКІН. (Дена-Ройтер). Китайський уряд прийняв запрошення США взяти участь в обміні думок з приводу майбутнього японського мирного договору. Та зате він пропонує, щоб остаточна мирна конференція відбулася в Шанхаї.

* БУДАПЕШТ. (ГА). 26 липня Президент Гільти формально розпустив угорський парламент. Вибори до нового відбудуться 31-го серпня. Згідно з новим виборчим законом, щоб мати право висувати своїх кандидатів, кожна партія повинна зібрати до 75 тис. підписів. Таким чином вибори по суті не будуть таємними, бо не всі партії мають змогу зібрати таку велику кількість підписів.

* РИМ. (ЮП). Якщо Вірті пресовим повідомленням з Риму, вздовж югославо-італійського кордону, а також на Адріатичному узбережжі Югославії закладено споруди для вистрілювання гарматив „Фау“.

* ВАШІНГТОН. (Дена-Ройтер). Правовий комітет американської Палати Депутатів санкціонував проєкт надати прав американського громадянства колишньому службовцеві советської амбасаді в США Вікторіві Кравченкові, що під час свого перебування в США в одній книзі порвав усі зв'язки з комунізмом.

* БАД НАВГАЙМ. (Дена). На знак протесту проти повернення назад судна з 4500 нелегальних жидівських емігрантів, затриманого недавно англійськими військовими кораблями коє берегів Палестини, в Мюнхені, в Бамберзі, Штутгарті, Франкфурті і Регенсбурзі відбулися демонстрації жидівських ДП.

Голляндці надіються на швидний кінець

БАТАВІЯ. (Дена-Ройтер, ЮП). 25 липня. Голляндський головнокомандувач в Індонезії генерал Спор подав офіційно до відома про взяття міста Черібону на західному узбережжі Яви. Таким чином до рук голляндців потрапили найбагатші середньо-явайські рижові області. Далі голляндці здобули західно-явайські міста Кадаптея, Зоебанді, і Каліджати. Дві голляндські армійські групи рухаються в напрямі на Джоджакарту, столицю індонезійської республіки. Отож, на самому початку бойових дій відірізано весь схід Яви від решти острова. Але й індонезійські частини здобули Моджакарту на сході Яви; крім того, як виходить з одного комунікату республіканців, вони нібито знищили голляндську армію, що діяла на

схилах між Салатією і Амбараєю. Радіовисільня індонезійської республіки повідомляла також про наступ республіканців на захід від Батавії, де голляндців відкинуто на їхні вихідні позиції.

„Ми не здивуємося, якщо після падіння Черібону уряд вважатиме свої обмежені заходи за закінчені“, — писав часопис „Nieuwsgeier“, до якого добре ставиться уряд голляндської Остндії. І справді, генерал Спор заявив, що йому наказано провадити далі лише обмежені акції. Отже, Голляндія не має наміру окупувати всю Індонезію. Своїми діями в Індонезії вона, здається, має на оці такі чотири цілі: відірати західню Яву, окупувати важливі індонезійські міста Джо-

джукарту і Сукрато, східню Яву і важливі частини Суматри.

Голляндський міністер заморських володінь Йонкман у четвер заявив, що голляндський уряд з приємністю приймає пропозицію Англії й США бути посередниками в Індонезії, бо Голляндія не бажає вдаватися до крайніх заходів, якщо є інші засоби. Один голляндський урядовець сказав, що новопризначений голляндський амбасадор в США ван Клеффенс сподівається потрапити на авдієнцію до Маршала. Але точної дати зустрічі ще не визначено. Мета візиту — поінформувати Маршала про становище в Індонезії.

БАТАВІЯ. (РШТ). 27 липня. Як твердять голляндці, військові дії в Індонезії буде закінчено за кілька днів.

Безперспективність партизанської боротьби в Греції

АТЕНИ. (ЮП). 25 липня. 500 партизанів, озброєні тяжкою зброєю, напали на село Котоовронду коло Драма в Тракії. Після шестигодинного бою урядовим частинам пощастило відібти село знову назад. Протягом двох днів 300 грецьких повстанців здобули третє місто в північній Греції — Антоїкіков. Вони замордували 16 жінок та дітей і 7 цивільних чоловіків. Крім того, спалили 40 будинків і, захопивши 4-х заложників, через декілька годин знову відступили в гори. Державний секретар США Маршал подав до відома, що, згідно з останніми повідомленнями з Греції, бойові дії в північно-західній Греції останнім часом послабли. А проте під час останнього наступу понад 1200 партизанів напали на грецьке місто Гревена.

Як підкреслює кореспондент агенції „Юнайтед Прес“ Роберт Міллер, війна, що тепер відбувається в

північній Греції, аж ніяк не є ідеологічною боротьбою „комунізму проти демократії“. Це скорше боротьба бандитських провідників, що вважають за вигідніше і романтичніше провадити невеличку громадянську війну, ніж жити селянським, обробляючи убогі схили гір. Той факт, що в Албанії та Югославії знаходяться люди, які постачають грецьких заколотників зброєю та амуніцією, щоб вони могли провадити на їхню користь політичну боротьбу, є, здається, для бандитських ватажків типу „генерала“ Маркоса лише зручним і бажаним випадком. І справді, партизани не мають переваги ні в якій частині Греції і навіть ніколи не були спроможними протриматися довгий час в густіше заселених областях. У всякому разі так довго, щоб покликати до життя „вільний уряд“, за який нібито борються їхні ватажки.

Гострі дебати в Раді Безпеки

ВАШІНГТОН. (ЮП). 25 липня. В Раді Безпеки дійшло до гострої словесної дуелі між американським делегатом Г. Джонсоном і советським представником А. Громико. Джонсон, що знову обстоював думку про невідкладне утворення постійної кордонної комісії ООН на Балканах, заявив, що ні в Албанії, ні в Болгарії, ні в Югославії немає гарантій забезпечити права людини. Він заклав Раді Безпеки вимагати від цих трьох країн навести лад у власній хагї. На це Громико відповів, що населення згаданих країн не потребує порад Америки і навіть до неї за такими й не зверталоса.

Як повідомляє Дена-ІНС, Рада Безпеки потім ухвалила додаткову пропозицію делегата Колумбії Льоюза до американської пропозиції, згідно з якою запропоновано Греції і її трьом північним сусідам наладити між собою нормальні дипломатичні відносини. Далі прийнято додаткові пропозиції англ. делегата.

Переломова подія

Минуло понад місяць з того дня, коли IV Надзвичайний З'їзд Центрального Союзу українського студентства і III Звичайний З'їзд Центрального Еміграційного Союзу українського студентства прийняли кожний окремо резолюцію про об'єднання обох студентських організацій в одну. Загальний Студентський З'їзд 30-го червня д.р. прийняв цю постанову обох З'їздів до відома — і з цією хвилиною злиття обох організацій сталося доконаним фактом.

Чи варто над цією подією, якій, проте, кожен українець дасть свою позитивну оцінку, докладніше зупинитися? Мабуть ні, якщо сприймати справи так, як це сьогодні роблять широкі кола нашого еміграційного громадянства. Обсервуючи нашу внутрішньо-громадянську війну останніх років, вони звикли дивитися на неї і на суспільні явища, з нею зв'язані, мов на свого роду злочинну „авантюру“, де справа йде не про що інше, як про амбіції поодиноких людей і матеріальні інтереси цих чи інших груп. Між іншими також звідси походять загальна, наскрізь шкідлива тенденція до втечі від політичного і громадського життя, як від речі „нечистої“.

Очевидно, що такий погляд є наскрізь примітивний і помилковий. Випадки егоцентризму й егізму бувають у всякому громадському і політичному житті — в інших народів не рідше, як у нас. Але не вільно цих випадків узагальнювати й не можна недобачати за ними речі істинної, тобто, певного суспільного процесу, який має свої причини і свої логічні наслідки.

Такі думки треба висловити, приступаючи до нашої властивої теми. Поділ серед студентства, що фактично почався ще в 1940 р. і, приглушений специфічними воєнними обставинами, з незмінною силою відновився в 1945 р. по закінченні війни, спричинюючи розлам організованого студентського життя і створюючи побіч Центрального Союзу Українського Студентства ще й Центрального Еміграційного Союзу Українського Студентства, — не був ніякою звичайною собі „авантюрою“ і не був впливом ніяких „особистих амбіцій“ кількох людей. Також і факт злиття сьогодні двох студентських центрів на Загальному Студентському З'їзді в одну центральну студентську організацію, напевно для багатьох песимістів несподіваний, не прийшов випадково, як вислід „примха“ кількох людей, яким уже прямо „надохуило“ роз'єднання.

Обидва факти: і розбиття — перед роками, і об'єднання сьогодні — мають свої глибокі причини. У підставу діяння молодішої генерації західних українських земель вже яких кільканадцять років ліг етичний принцип: **сила є право** (Macht ist Recht), принцип, що здобув собі право громадянства і в інших європейських суспільствах, а в нас найшов особливо догідний ґрунт, по заведених — в добі Визвольних Змагань 1917—1921 рр. — налігах нашого народу на світову справедливість.

Подумавши спершу як національний етичний принцип, він знаходить по роках своє застосування у нашому внутрішньо-суспільному житті і перероджується в етичний принцип партійний, груповий, а то й індивідуальний. Те, що спершу звучало: усе, що змагає до збільшення сили й могутності твого народу і зближує його до ідеалу власної державності, є, без огляду на колізію з універсальними етичними засадами, морально добре, те означало згодом: усе, що змагає до моментального збільшення сили твоєї партії, твоєї групи у партії і сили твоєї власної у групі — усе те, без огляду на

обов'язуючі дотепер етичні засади і правні закони, є морально добре. Сила є право; вона вирішує остаточно, все і всюди, хто має рацію, а хто ні; вона визначає **правопорядок**.

Так фактично заіснував у нашому громадсько-політичному житті, з тенденцією перекинутися і на приватно-особисте життя, стан **безправ'я і безвідповідальності**.

другого боку: **право без сили є тільки безсилля**. (Recht ohne Macht ist Ohnmacht). Перегрупувані — діючі серед студентства — сили і наростаючі нові є сьогодні реальним носієм українського правопорядку.

З цього погляду треба вважати Загальний Студентський З'їзд пере-

Завдяки угоді, що її підписали 8-го липня 1947 р. голова американської профспілки шахтарів Люїс та власники вугільних копалинь, почастило уникнути страйку. Угода передбачає підвищення погодинної заробітної платні на 35 центів.

На фот.: Джон Л. Люїс підписує угоду. (Дена-НІТ-Більд).

Ясно, що це був одночасно початок процесу розвалу власної суспільності. Ми сьогодні перебуваємо якраз в критичній фазі цього процесу, який так довго триватиме, як довго діятиме як обов'язуюча етична норма принцип: **сила є право**, і який може покінчитися нашою катастрофою, якщо вчасно не наступить опам'ятання. Бо **кожна суспільність, в якій бере верх суб'єктивний етичний принцип, призначена на неминучу загибель**.

Чому ж ми згадуємо про ці речі і яке відношення мають вони до Загального студентського з'їзду?

Тому, що на цьому з'їзді студентство, яке перед роками було носієм девізи „Сила є право“, ясно й виразно стало на нові позиції. Не так сам факт „згоди“, але база, платформа, на якій до неї прийшло, заслуговує ва увагу. Вперше по багатьох роках студентство наголошує **конечність правопорядку** в суспільно-господарському житті; уперше бачимо виразну тенденцію **вдержати тяглість громадської роботи, не вводити на громадський терен революційних методів діяння**, уперше не тільки говориться про традиції, але фактично нав'язується до неї, твориться її.

Чим пояснити таку еволюцію у ментальності молодішої генерації? Треба ствердити, що не приходить вона несподівано, але є вислідом процесу, який серед студентської молоді (і не тільки серед неї) вже кілька років тому започаткувався і прискореним темпом розвивається далі вперед. Не треба терпеливитися, коли цей процес іде повільніше, ніж ми цього хотіли б, бо це лежить у природі всіх суспільних рухів. Тільки одиниці могли задалегідь передбачити, що гасло: **сила є право** — неодмінно веде до самовинищування і загибелі суспільства. Зате в очах студентського загалу скомпромітувати і завдати їй удар можна було тільки її **власним аргументом**. Отже: **сила не може бути правом**, але, з

ломовою подією у студентському житті, подією, яка — скоріше чи пізніше — найде свій належний резонанс у нашому загальному громадському житті.

Клявдій БЛИНСЬКИЙ.

Закордонна політика СССР

Швейцарський орган соціалістичної партії „Фольксрехт“ помістив цікаву статтю свого шведського кореспондента про господарські труднощі СССР і його закордонну політику, зумовлену тими труднощами.

Кореспондент часопису пише, що, за урядовими даними, половина з 28 відділів советської промисловості не виконали п'ятирічного плану на 20-25%. Для СССР це особливо сильний удар, бо йдеться тут про машинобудування, точніше про сільсько-господарські машини. Відчувається великий брак тракторів, необхідних на великих колективних господарствах. В порівнянні з 1945 р. промислове виробництво пішло вперед, але досі не досягнуто ще й половини передвоєнного стану.

Коротко кажучи, під господарським оглядом СССР виглядає далеко гірше, як перед війною. Він потребує сталі, машин і предметів першої потреби масового вжитку.

Що більше цих предметів дістав би СССР з інших країн, зокрема з США, то швидше він відбудував би своє господарство. Але було б помилково думати, що господарське ослаблення Советів є таке велике, що могло б перейти у внутрішню кризу. По першій світовій війні і громадянській війні комуністичний уряд мусів перебороти дуже великі господарські труднощі. В СССР надіються і тепер дати собі раду.

Очевидно, що відбудова державного господарства без жадної допомоги з-зовні триватиме довше, але з цим треба примиритися. А зрештою невдоволення мас в СССР не може мати ніякого впливу на закордонну політику Советів. Іншими словами, советські господарські труднощі не є вже такі великі, щоб Совети були змушені прийняти поставлені їм

західними великодержавками умови миру з Австрією і Німеччиною, на які СССР не погоджується.

Далі кореспондент пише: „Володарі СССР думають, крім того, що час може змусити західні великодержавки до того, щоб ті умови, що їх поставлено Росії, були змінені у корисний для неї спосіб. Виглядає так, що Росія ще не переконана в тому, що США змінили цілковито свою політику щодо неї і що вони й не думають про те, щоб і далі поступатися Росії. Мабуть, Росія очікуватиме і дивитиметься, чи не можна буде якось поборювати новий напрямок політики Трумена і Маршала. Поки Совети рішаються на остаточний компроміс щодо Європи, вони спершу схочуть переконатися докладно, чи США зможуть витримати свій новий політичний курс. В Москві дуже добре підмітили, що американський Конгрес витратив для схвалення проєкту Трумена про допомогу Греції й Туреччині більше часу, як це передбачав американський уряд.“

Росія хоче придивитися, чи ця опозиція не зросте протягом найближчих місяців і чи політика Маршала не стане більш податливою під натиском тієї опозиції.

Хто уважно слідкує за російською пресою, той помітить, що закордонна політика Москви розраховує ще на одне: на її думку треба припускати, що найближчі роки принесуть США тяжку господарську кризу. Ця криза могла б сильно захитати сьогоднішню велетенську силу США і її передове місце в світі. Америка була б тоді змушена не видавати кредитів за кордон. США відтягнули б частково свої війська з Азії і Європи та були б змушені обмежити свої військові видатки“.

Я. ВІЛЬШ.

Політично-господарські мотиви розподілу світу

(Дві економічні паралелі)

П*)

«ПЛАН МОЛОТОВА»

Плян Маршала передбачалося об'єднати всі європейські народи-держави, включаючи й СССР, навколо справи відбудови Європи, тобто передбачалося координувати господарську співпрацю всього європейського континенту. Висловлюючись мовою Росії, ця співпраця означала втручання США до внутрішніх справ окремих народів. Координування передбачає попереднє порозуміння, звичайно, добровільне, а не під тиском чи впливом сильного.

У цьому на Сході вбачали „пенеграцію“, просякнення „чужих“ капіталістичних ворожих „впливів по той бік залізної засони“, — яке усуває ґрунт з-під віг СССР і утворює можливості для визволення з-під „братської“ опіки деякою мірою ще західно настроєних демократичних народів сателітових держав. Безперечно, що за першої можливості дехто з цих народів повернувся б обличчям до США, звідки вони одержували харчі, машини, кредити. Москва в цьому вгледіла новий наступ США на Європу ради ряткування своїх бізнесів перед неминучою катастрофою, яка, на її думку, насувається на них. А, як комуністи, московські політики в цьому зацікавлені. Аджеж вони прагнуть

*1 Початок дивись ч. 45

скоршої загибелі „долярового імперіалізму“.

Суттю „план Молотова“, що постав у протывагу плянові Маршала, даються з Московської Конференції 4-ох міністрів, після проголошення так званої доктрини Трумена. Про цей план московська преса не говорила, але вже після конференції міністер закордонної торгівлі Мікоян почав його „ліпити“ тихою холодою, щоб підвести ідеологічну й економічну базу під східний блок, який тепер формується і „організується“ прискореними темпами.

Що лежить в його основі? Хоч назовні це фігурує як „план“, а суттю це не добровільна згода, не взаємне добровільне порозуміння в спільних інтересах контрагентів, а як американці називають *disciplinarity steamroller in action* — російський дисциплінарний паровий валок в акції, це наказ з погрозами і киванням пальцем згори. І тут — не говорити, не думати, а виконувати, бо нема в цьому „плані“ ні принципівних засад, ні взаємно узгодженої згоди. Як відомо, напр., Чехо-Словаччина з Москви телеграфувала про свою відмову брати участь в Паризькій Конференції співпраці, а керівники Фінляндії прочитали про неї в телеграмах ТАСС'а. Отже „план Молотова“

передбачає силувану „співпрацю“ народів держав-сателітів однієї або подібної політичної структури, має цілком іншу засаду, іншу мету. Звичайно, це прикривається парадними зустрічами, „дружніми розмовами“ в Кремлі.

Як виглядає плян Молотова в дії? Москва складає угоду з балканськими державами щодо включення їхньої залізничної сітки в загально-російську, тобто СССР займає стратегічні позиції на південному заході.

Болгарія продає 88% свого тютюну СССР, овочі і т. д., а натомість одержує від нього: бавовну, гуму, рейки, мотоцикли, трактори, машини, медикаменти, — одним словом, все те, за винятком бавовни, чого в СССР самому ж бракує. Приблизно той самий асортимент товарів продається Польщі, Фінляндії й Угорщині. Чехо-Словаччина навіть підписала угоду на 5 років і поставляє Советам залізничне устаткування, машини для цукрової промисловості, текстильні товари, взуття, цукор і електричне устаткування. А СССР обіцяє дати ту ж бавовну, хліб, насіння, ще якусь сировину. Просто говорячи, це щоб тільки був рух, люди їздили, а часописи писали. Торгувати нічим, за винятком Чехо-Словаччини, де працює промисловість, усі інші держави — голі й босі, самі потребують товарів, яких їм СССР дати не може тепер.

Не маючи змоги детальніше в'яснити індустріальний потенціал західного й східного блоку, ми обмежимося коротким зіставленням, який дасть все ж таки уяву про господарські можливості однієї й другої сторони:

Захід, включаючи американську, англійську і французьку зони Німеччини, об'єднує 250 млн. насе-

Б. КРУПНИЦЬКИЙ

Пам'яті Богдана Хмельницького

З приводу святкування 290-х роковин з дня смерті великого гетьмана України Б. Хмельницького мимоволі питаєш себе—чому у нас так мало було геніальних провідників нації—народу? Є. Маланюк в своїй прекрасній статті „Про ієрархію“ підкреслював, що момент очолювання, провідництва в нашій історії майже ніколи не мав характеру органічно-закономірного. Національне тіло народу — говорив він — народжувало „голову“ тільки спорадично, винятково, однаково — чи то був Богдан Великий, чи Тарас Шевченко.

Але, коли добре подумати, то ніякі органічно-закономірні процеси породити геніїв нормальним, так би мовити, способом не можуть — ні у нас, ні у когось іншого з більшою сталістю історичного розвитку. Обставини — це тільки сприятливе чи несприятливе підложжя для провідництва. Поява геніального історичного діяча завжди має в собі щось несподіване, таємниче, чудесне. Це ласка Божа. Але знову ж випадковим виступ історичного діяча не є. Між певною добою й історичним діячем мусить існувати якась співзвучність, пов'язаність. Якимись сторонами свого ества діяч відповідає добі. Він і продукт доби і творець її, бо він оформлює добу, очолює її, дає їй напрям.

Саме від діяча виходять творчі імпульси, але вони обмежені ступнем сприйняття з боку середовища. Без підготовленого ґрунту сила генія залишиться безплідною, пропаде. Говорячи словами Є. Маланюка, „без взаємного визнання не може бути плодотворного розвитку: не тільки діяч має повести добу, але й доба визнати діяча“.

Так саме й сталося з Богданом Хмельницьким. Діяч і доба знайшли себе. Хто міг подумати, що скромний, солідний і немолодий чигиринський сотник (народився, як припу-

скають, 1595 р.), замогнїй і хазяїновитий господар, обтяжений значною родиною (кілька синів і дочок), людина компромісу, що зовсім не думала поривати з своїм польським оточенням, — піде шляхом небезпечних авантур і стане на чолі великого народного повстання?

Але так сталося і то тому, що польський режим не давав існувати на Україні навіть людям з поміркованими поглядами. Персональна суперечка поляка Чапливського з українцем Хмельницьким, в якій чигиринський підстароста вважав можливим ужити всяких заходів проти представника другорядної нації, включно до гвалту і звичайного грабунку, і мав при тім підпору з боку цілої місцевої адміністрації, наче в мініатюрі відзеркалювала історичний спір України з Польщею. Польська аристократична республіка оберталася навіть проти тих, хто готов був з нею співпрацювати. Саме в цім глибокий сенс історичного виступу Хмельницького. Він виступав з останньої konieczности, з примусу, припертий в кут, як той загнаний вовк. Але й ціла Україна була в стані загнаного вовка. Персональне нещастя вождя і загальне становище країни неначе зливалися в один акорд: діяч і доба знаходили себе.

Можливо, Богдан Хмельницький і сам не відчував, які сили дано йому від Бога, з якої глини він був зліплений. І тільки революція дала йому змогу виявити свій прихований геній. В процесі повстання стало ясним, що постать Хмельницького неначе великим відвічним майстром примірена до величезного, широкого, як хвиля моря, народного руху 1648 р. Від цього визначного революційера України повияло якоюсь стихійною степовою силою. Він, примушений долею до відчайдушних кроків, виявив себе з тої породи людей, що ставлять на ноги держави, завойовують нові країни і т. д.

лення і має розвинену індустрію, кваліфіковані сили, але бракує хліба, харчів і сировини. З другого боку, між країнами гостра конкуренція. Якщо мати на увазі останні директиви, дані міністерством закордонних справ США генералові Клею, Німеччина мусить швидко підвищити свою продукцію чавуну, сталі, вугілля хемії, а з другого боку, що до співпраці над відбудовою Європи, включаються усі позаєвропейські колонії західних держав, і США допоможе їм матеріалами і сировиною на умовах довготермінового кредиту. Захід має підстави швидко стати на ноги. Ми не заперечуємо організаційно-технічних труднощів, технічних незручностей. Адаже торговельні зв'язки з країнами Сходу укладались століттями і їх в один день замінити важко.

Що ж на другому боці? Не зважаючи на всі натуги і зусилля, четверта п'ятирічка СССР — це в основному п'ятирічка відбудови і індустріальної розбудови на позиціях третьої, а по деяких галузях навіть на позиціях другої п'ятирічки. Перше півріччя роботи советської індустрії, за даними советських часописів, несприятливе. Зокрема Україна по чорній металургії, коксу, вугіллю відстає на 25-50%, а плив капітальних робіт зривається за браком устаткування будівельних матеріалів. Отже, ні СССР, ні Чехо-Словаччина не в стані замінити індустрію західних держав. Машин немає, і не буде. А з другого боку, всі країни мають лишки хліба і харчів, які вони, звичайно, продаючи на Захід, взаїну одержували б машини, готові вироби. Очевидно, під внутрішнім

натиском деякі держави східного блоку примушені будуть „чорними шляхами“ діставати технічні устаткування. Іншого виходу немає. Звичайно, СССР також постаріється заставити німців своєї зони працювати на себе, але порівняно з тими великими потребами все це капля в морі.

Отже, як підраховують американські економісти, життя заставить змінити блокаде і йти на співпрацю з Заходом. Але тут можливі зигзаги. Комуністичні когорти, розкидані по державах Заходу, намагатимуться створити такі обставини, щоб ініціатива розвалу блокаде вийшла не з Сходу, а з Заходу. З такою можливістю рахуються на заході і в США.

Що ж далі? Здебільшого серед нашої еміграції переоцінюються сили й впливи комуністичних партій Франції й Італії. Вони досить сильні, але так зашаховані, що кожної хвилини їм загрожує мат за два-три ходи. Навпаки, наприклад у Франції комуїсти зважають на втрати симпатій навіть серед лівих соціалістів, а в Італії християнсько-суспільна партія здобуває щоразу більше прихильників правопорядку й відбудови батьківщини. Явний перехід цих країн на західню орієнтацію найкращий цьому доказ. Західні зони Німеччини на боці демократії проти східного тоталітаризму. Отже шаєси Заходу більші.

Звичайно, тут можливі всякі перипетії, випадки, але всі, хто за збереження культури й цивілізації, ті стоять на боці Заходу.

В. ВАСИЛЕНКО.

(Далі буде).

Ця свого роду метаморфоза, окрилення, піднесення, розбуджені надзвичайними обставинами, робили наявним увесь геніальний розмах його натури: вона була широка і динамічна, буйна, могутня, шедра, то гнівна то весела, то шира то лукава, раз сувора раз добра, натура людини з сильними пристрастями, але рівночасно з умінням при потребі самого себе тримати в руках, а тим самим тримати в руках інших.

Це був саме такий чоловік, який міг заїмпонувати масам, перший гетьман України, перед яким українці відчували правдивий респект, незгріше як перед коронованими особами. Його можна назвати вродженим володарем, що—як характеризує польський історик Кубаля—умів закрити свої наміри, в рішучих хвилинах не вагався — всюди могутня воля і залізна рука.

З виховання військова людина, він був, подібно до Кромвеля, не тільки визначним полководцем, але й організатором та політиком. Ділом його рук були не тільки блискучі перемоги під Жовтими Водами, Корсунем, Пилявою, Зборовим, Батогом, Жванцем. Головне те, що йому вдалося опанувати той стихійний рух, що за його ж ініціативою повстав на Україні. Він як якийсь маг-чародій знав як заімпонувати масу, як примусити її до покори, послуху. Україна виглядала на початках повстання як країна хаотичних розрухів, з безконечним числом окремих незалежних акцій, і саме Богданові вдалося з неупорядкованого руху козаків, міщан і селян створити за допомогою козацької старшини і шляхти державу, а для її оборони зорганізувати правдиве регулярне військо.

І коли Україна, що до того не мала ні державного апарату, ні адміністрації, ні фінансів і т. д., почала виглядати добре порядкованою країною, коли в ній, не зважаючи на величезний рух мас і війну, було що їсти, коли військо не мерло з голоду, коли було в країні досить амуніції, артилерії й т. д., щоб далі провадити війну, коли йому не бракувало гроша, коли мав він зручних дипломатичних агентів і добрих шпигунів, то це була в першу чергу його особиста заслуга як творця нової української держави. Його завдання, як підкреслює польський історик Кубаля, було значно важче ніж його сучасника, великого державного мужа Кромвеля, що став на чолі революції в Англії; Хмельницький примушений був творити, так би мовити, з нічого, а Кромвель мав до свого розпорядження добре налагоджений державний апарат Англії.

Саме народні маси з їх поривом, з їх бажанням негайної ліквідації соціального і разом національного ворога робили найбільше труднощів гетьманові. Але він зумів притягнути до визволення України і найширші маси народу і не дати їм вийти за межі того, що в даних обставинах було реально можливе. За його часів не було ще вирізня дисонансу між національною і соціальною лінією, як це сталося в пізніших етапах розвитку козацької держави, принаймні в початках революції, коли народня маса однодушно стала на бік українського вождя. Саме тому Грушевський і характеризує Хмельницького як талановитого провідника, двигача і навіть насильника мас, зате відбирає йому якості політика: на його думку, політична діяльність гетьмана виходила не дуже мудро, у нього не було ані сліду послідовного переведення української державної ідеї.

Але разом з Липинським треба безперечно признати за Богданом Хмельницьким свідоме змагання за відновлення української державности в усій її широті. Хоч спочатку ця лінія і не була виробленою—

Малий фейлетон

Шлюбний алярм

— Ех, життя наше—як дишло!.. — зідхнув дід Пилип, востаннє погладив свою довгу бороду і як пуститься впововж табору—куди там пластунам братися!..

Вскочив до голярні й відрубав:

— Панове, голить мені бороду! Фертих!

— Що таке, діду Пилипе?— здивувалися ті, що на черзі сиділи.—Невже молодіти надумали?

— А що ви думаєте? Тепер таке життя—як дишло... Треба знати, коли старіти, а коли молодіти... Чули: в Англію беруть тільки до 50 років і лише жонатих.

Хлопці схопилися.

— А одинаків не беруть?

— Хіба ж ви не чули? Он щойно комісія прибула... Кажуть, що дівчат та жінок і самітніх беруть, а нас, одинаків—дзуськи!..

Хлопці вискочили дізнатися, а дід Пилип сів у крісло і з жалем поглядав на свою бороду.

— Ех, шкода... ще з України вивіз, а тепер—на тобі: знімай!..

— Вона ж у вас, як у капрала,—зауважив голяр.

— Що?!—образився дід.—Таку, як у мене, бороду у нас мав лише один Дубовий, та й того засудили!..

— Так ви женитися надумали? — поцікавився голяр, зрізуючи йому бороду.

— А що ви думаєте? Може я бородою старий, а серцем—мені на 20 звертає... Треба женитися, нічого не вдієш.

Згодом дід Пилип дивувався з себе в дзеркалі:

— Пане голяре: дід я Пилип, чи пан магістер?

— Меценас!..

— О, вірно!..—хотів погладити бороду безбородий Пилип і підгупцем подався з голярні.

А в таборі на молодіч та дівчат враз акції вгору плигнули. Гоноровиті стали: з лівої не підходь, а з правої—не підступай!.. І не кирпаті „кирпу“ гнули.

На комісію обов'язково треба було привести наречену, щоб розписалася за дружину. А на цивільний шлюб ніколи розраховувати—комісія за кілька днів від'їде.

І пішли „молоді“ у рух!..

Степан ПІДКОВА.

Дружина аргентинського державного президента пані Перон, що подорожує тепер по Європі, 26-го червня була в гостях у Папи Пія XII.

На фото: Після авдієнції у Папі п. Перон, в супроводі чилійського привча, заходить до собору святого Петра в Римі.

(Дена-НІТ-Більд).

Хмельницький ріс разом з подіями—то вона стала міролайною, коли Богдан зрозумів, кажучи словами „Історії Русов“, своєрідне положення України в східно-європейській рівновазі сил. Гетьман був українським державником, його політичні комбінації, орієнтації та союзи, включно з Переяславською угодою 1654 р., відповідали потребам часу, носили тимчасовий характер, були засобами до іншої вищої мети, а нею безперечно було створення і закріплення української державности. Ця тенденція з часом виявляла себе дедалі сильніше, і останні роки діяльності великого гетьмана, припечатані орієнтацією в першу чергу на Швецію, Семигород, Бранденбург, а далі Молдавію, Волощину і Литву (союз православних з протестантами) та поборенням, явним чи прихованим, з одного боку Москви, а з другого Польщі та Криму, висували на перше місце постулат незалежної і соборної України, разом з західно-українськими землями, насамперед Галичаною.

Критичні голоси (хоч би Грушевського з його закидом Хмельницькому впершого тримання союзу з татарами, що мало такі шкідливі наслідки для українських народніх мас—як неначе Хмельницький дійсно мав з самих початків можливість здобути інших союзників!), що підімалися за новіших часів,

якось бліднуть перед тим ентузіазмом, з яким сучасники і їх безпосередні нащадки ставилися до геніального українського провідника. Досить згадати наших козацьких істориків, Грабянку, Величка й інших, досить вказати на Григорія Сковороду, для якого Хмельницький був „героєм і батьком вольности“. Найвидатніша драма XVIII ст. (1728 р.) носила таку характеристичну назву: „Милость Божія Україну од неудоь носимих обидляських через Богдана Зіновія Хмельницького свободившая“. Козацька Україна, що стояла під свіжим враженням особистости і дії Хмельницького, від щирого серця шанувала свого творця, що нав'язав перервану за польського панування нитку української державности.

Саме ця державницька оцінка великого українського мужа у висловах козацьких літописів, в представленні старого письменства і т. д. промовляє найбільше до нашого серця. Ставлячись позитивно до державницьких змагань XVII ст., ми тим самим стверджуємо самих себе. Не тільки доба Гетьманщини була співзвучною добі визвольних змагань Великого Богдана, але й наша доба, не зважаючи на всі потрясення, які переживає сучасна Україна, а, може, саме завдяки цим потрясенням.

Істина, що потребує... доведення

Що великий вождь народів ушавив громадян одної шостої частини земної кулі, що він є найгеніальніший, найученіший і ще безліч най-, в цьому ніхто в СССР не має (бо не повинен мати), — найменшого сумніву. Але, що робітник, селянин чи трудовий інтелігент першої в світі країні соціалізму є ще людиною, потрібно аж доводити відомому поетові-академікові і депутатові Верховного Совету М. Рильському на сторінках „Радянської України“.

В числі від 4-го червня 1947 р. ми зустрічаємо лист Максима Рильського, який досить показово характеризує „розквіт“ зокрема „соціалістичного транспорту“ за два роки після перемоги над ворогом. Ось як доводиться їздити героям Бухарешту, Будапешту, Відня, Берліну:

„Мені часто доводиться їздити приміськими поїздами лінією Київ—Тетерів. Поїзди ці складаються переважно з товарних вагонів, — хай і так, труднощі повоєнного часу! Хоча дивно, що ці труднощі вродили в 1947 р. супроти року 1946, коли пасажирське сполучення на вказаній лінії поставлено було значно краще. Але з товарними ва-

гонами доводиться миритись — очевидно, тут є поважні причини, яких ми, звичайні пасажирки, не знаємо. Що ж... Однак несподівана спроба поставити в тих вагонах сяді-такі дерев'яні лавки, очевидно, здалася комусь надзвичайною розкішшю, і людям доводиться їздити в тих вагонах за принципом — „сідати на чому стоїш“. Цього мало: залізничне начальство вважає зайвою розкішшю навіть приступки, східці до вагонів, і біля них теліпаються якісь стремена, більш придатні для повітряних циркових гімнастиків, ніж для жінок з дітьми, стариків та й взагалі звичайних людей, що їздять цими поїздами на роботу до Києва, обробляти приміські городи під Києвом, а то й перебути день відпочинку десь серед природи.

Я написав цього листа, щоб нагадати залізничному начальству (для залізничників, до речі, в кожнім таким поїзді є класний вагон), що, як сказав один письменник, „Пасажир — теж людина“!

Хотілося б повірити, що цей лист дасть якісь наслідки.

М. Рильський.
Даремна праця, Максиме Тадеєвичу!...
Николай Угарті.

Крадіжка в таборі

Не перший раз доводиться чути про крадіжки в таборах. Як не цигарки зникнуть, то шоколяда або ще щось. Але дивно те, що майже завжди ці злодії лишаються невловленими, хоч поліції в кожному таборі більше, ніж потрібно.

Цього разу крадіжка сталася 15-го липня в українському таборі в Цуфенгавзені, коло Штутгарту. Укралено 1870 пачок цигарок, які мали видавати працюючим. Коло бльоку, з кімнати якого зникли цигарки, ввечірні і вночі вартує поліцай, проте крадіжка сталася. У справу втрутилася американська поліція. Сім чоловіка запідозрених — заарештовано. Слідство провадиться. Те, що в цю справу замішані і заарештовані дехто з поліції, свідчать про те, що взагалі до поліції пролазить часом кримінальний елемент, з чого слід зробити відповідні висновки.

На жаль, багато таборів, та й преса, замовчують подібні мерзенні факти, побоюючись, що це буде використано проти нас. Ні! Нам здається, що, коли ми найдемо в собі сили і спроможности боротися із злом між нами, то цим викажемо, — що середовище здорове. І спекуляція ворожа на наших болячках відпаде.

Ми ж вважаємо, що слід вживати якнайсуворіших заходів проти тих покидьків, що зважаються на такі вчинки. Тисячі людей — жінок, свірт, інвалідів працюють по таборах чи поза таборами, щоб заробити той додатковий приділ, щоб поліпшити свій матеріальний стан, своє здоров'я, чи здоров'я дитини. Але незначна купка таборових перорбів позбавляє їх цього заробітку. Гадаємо, що за підтримкою таборового громадянства можна позбутися решток того сміття, що як не краде, то ламає людям ребра.

ТАБОРЯНИН.

Початок чи кінець

Недавно в Нью-Йорку уперше показано новий голлівудський фільм про атомову бомбу під заг. „Початок чи кінець“ в якому висвітлюється народження нової і шасливійої епохи історії людства або кінець цивілізації. Фільм подає історію розвитку атомової бомби, аж до подій в Гіросіма.

Головні особи: науковець — італійський фізик Фермі, конструктор бомби Опенгаймер, філософ С. Айнштайн, військові представники, між ними ген. Гравс, президент Рузвельт і Трумен. Щоб фільм не був нудним, його подано на тлі любовної інтриги молодого фізика. Але, як заявляє нью-йоркська критика, серйозність теми і гра акторів роблять цей документальний фільм історичним документом сьгоднішньої доби, який буде навчальним для прийдешніх поколінь.

3 книжкових новин

А. Кащенко — „Зруйноване гніздо“. В-во „Універсальна б-ка“, стор. 164, ціна 7 НМ.
Мартин Задека — „Міжплянетні лоди“. ст. 32, ціна 2 НМ.
Журнал „Літвари“ чч. 1, 2, 3. В-во „Нові дні“, Зальцбург, ст. 76, ціна 6 НМ.
П. Волянєк — „Під Кизгуртом“ (оповідання). В-во „Нові дні“, Зальцбург 1947 р., ст. 48.

ВІДКРИТО СВІЧКАРНЮ в таборі Новий Ульм:

Райнгардт казерне, бл. «Б», км. 20, ТРУФАНЮК.
Замовлення приймаю з матеріалу замовців.
Виконую доброякісно і швидко.
3 огарків даю 70% свічок.

ДІЛИМОСЯ З УКРАЇНСЬКИМ ГРОМАДЯНСТВОМ СУМНОЮ ВІСТКОЮ, ЩО НАШ ПРІЯТЕЛЬ І ДРУГ

+

Ярослав Погорілець

студент природничих наук Гайдельберзького Університету,

секретар місцевої української Студ. Громади, член українського Культурного Комітету, член Пластунського Куреня ім. Сковороди, вірний громадянин нашої суспільності, точний у виконанні своїх обов'язків супроти поневоленої Батьківщини, згинув трагічною смертю в розквіті життя під час купання в Некарі, дня 15. 7. 1947. в годині 14.45. Похорон покійного відбувся дня 19. 7. 1947. на місцевому цвинтарі, Бергфрідгоф, Рогрбахерштрассе в год. 16.

Рідні і приятелі,
Пластунський Курінь
ім. Сковороди.
Укр. Студенська Громада
та укр. Культ. Комітет
в Гайдельберзі.

Спорт

ЛИСТ ІЗ ЕТЛІНГЕНУ

Спортова дружина „Пролом“, заснована в Етлінгені в березні д. р., об'єднала гурт ідейної молоді, що зацікавлена спортом. Молоді у нас багато, але до спортової дружини охочих мало. А чому? Бо спорт, хоч виглядає сторонньому на розривку, вимагає дисципліни, жертовности, зусилля. Проте той гурт, організований своїм капітаном, п. Согуйком Степаном, взявся до тренінгу і за короткий час мав навіть успіхи.

Після змагань з „Зорею“ Карльсруе (0:3, 1:1, 8:1, 1:3) та польською дружиною в Шондорфі (1:0), „Пролом“ зустрівся 6-го липня з доброю польською дружиною „Гром“ з Гайльброню.

На таборовому грипі зійшлося близько тисячі людей, серед них і з поза табору. Гра почалася о пів п'ятій під час чудової погоди. Суддвовав справедливо й коректно п. Яроненко Микола. Почали атаку прийджі, але „Пролом“ зустрів їх впертою обороною і швидко вліз під ворота „Грому“, де вже в четвертій хвилині змагань гол дав Микльош.

Збенгежені гості пробували вирівняти. Атака йшла за атакою, „Пролом“ ввесь час парализував їх і так було аж до перерви. Після перерви в третій хвилині гості мали знову м'яча в сітці, на цей раз від Банаха з доброї подачі правого крилового Полуяна. Гості реагували знову сильно,

але за 5 хвилин пізніше здобув їх ворота ще раз той самий Банах і знову з подачі Полуяна. Оплески тричі нагородили молодих, амбітних футболістів „Пролому“, а не викликало сильну атаку гостей, що скінчалась їх ворітьми. „Пролом“ вирішив відлатити — і за 5 хвилин пізніше ворота „Грому“ здобув Височанський, по мистецьки всадивши м'яча в ріг сітки. Гра загострилася, гості знову посилюлись і добули ще одні ворота, але „Пролом“ швидко відлатив і ці: 10 хвилин перед кінцем змагань „Гром“ дістав ще одного гола від Микльоша, і з результатом 5:2 „Пролом“ зійшов переможцем з гриша.

Глядачі нагородили „своїх“ і „чужих“ за гарну гру ширими оплесками. (ак).

ДО НАШИХ ЗАМОВЦІВ

Подаємо гаксу оплати за надруку, ванія оголошень в нашому часописі: 1 стор. — 600 НМ, 1/2 стор. — 350 НМ, 1/4 стор. — 200 НМ, 1/8 стор. — 100 НМ, 1/16 стор. — 50 НМ, 1/32 стор. — 25 НМ. В тексті — 100% надвишки.

РОЗШУКИ — 50 пфеніг. за кожне окреме слово.

Належну суму слід надсилати разом з текстом оголошення.

Без попередньої оплати — оголошень друкувати не будемо.

Адміністрація.

Часопис «УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ» виходить ТРИЧІ НА ТИЖДЕНЬ: у середу, п'ятницю і неділю.

Прймається передплата:

На 1 місяць — 6 НМ
„ 3 „ — 18 НМ
Ціна окремого числа 50 ПФ

Організуйте групову передплату та зголосуйтеся для кольпортажу. — Кольпортерам знизка 20%. — У справах передплати, одержування часопису, зміни адреси тощо — звертатися листовно і особисто до Адміністр.

Administration „Ukrainiski Wisti“
Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

Видавничча Спілка
„УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“
РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ.

Головний редактор Ів. БАГРЯНИЙ.

Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи, а з приводу невміснені дописів листується лише в особливих випадках. — Дописи і листи в справах редакційних адресувати не окремим редакторам, а Редакції:

Redaktion «Ukrainiski Wisti»
Neu-Ulm, Ludwigstraße 10.

Редактори приймають особисто в українському таборі Н. Ульму — Блок «А» від 8—12 год. щоденно, крім суботи

Authorized by Information Control Division

Druck: — Ukrainische Zeitung
Neu-Ulm — Ludwigstraße 10

ОГОЛОШЕННЯ

За зміст оголошень Редакція не відповідає

НОВИНА ЄВРОПЕЙСЬКОГО КНИЖКОВОГО РИНКУ В ПЕРЕКЛАДІ НА УКРАЇНСЬКУ МОВУ!!

Вже вийшла з друку голосна сатира знаного англійського письменника й журналіста **ГЕОРГА ОРУЕЛА** під наголовком

„Колгосп тварин“

ПРО РЕВОЛЮЦІЮ ТРУДЯЩИХ І ЩО З ТОГО ВИЙШЛО!

Ця гостра сатира на т. зв. комуністичний лад, що вийшла недавно в Англії, Америці й Франції, стала видавничою сенсацією наших днів.

Видавництво „Прометей“ дістало згоду Автора на видання його книги в Українській мові. Автор згодився теж написати окреме вступне слово до Українських читачів про себе і про свої погляди на східній експеримент.

Книжку можна придбати в книгарнях і кооперативах. Якщо вони ще не мають її, хай замовлять в кооперативі „НОС“ — Мюнхен, Розенгаймерштрассе 46а.

Ціна книжки — 8 н. м. Висилається теж і поодиноким замовникам за готівку або післяплатою. Найкраще слати гуртові замовлення, щоб не платити кожному зокрема коштів пересилки.

ЖАДАЙТЕ ПО ВСІХ КНИГАРНЯХ.

Вийшла з друку і

ПОСТУПИЛА В ПРОДАЖ КНИЖКА

Проф. ОЛЕКСАНДРА ПАНЕИКА

Українська стенографія

підручник для шкіл і самонавчання. ЦІНА 25 НМ.

ШКОЛАМ І КНИГАРНЯМ 20% ОПУСТУ.

Замовляти: **ОМЕЛЯН МАКОГІН**, München 8,
Lüssere Prinzregentenstr. 65/L.